Kung Bakit Ko Tinalikuran ang Exclusivism

H. P. Barker

Salin sa Tagalog ng “Why I Abandoned Exclusivism”

Third Edition, Revised. Printed in U.S.A. by Walterick Printing Co., Fort Dodge, Iowa.

KEE Ministry Library · Faithful Men
kee-ministry-library.netlify.app/tagalog/

Paunang Salita sa Ikatlong Edisyon

Mula nang lumabas ang una at ikalawang edisyon ng munting aklat na ito, iba't ibang pagbanggit dito ang ginawa sa harap ng madla.

Hindi nawalan ng pamumuna at personal na pang-iinsulto, ngunit ang mga katotohanang inilahad ay hindi maitatanggi, at wala pang nangahas na sumalungat sa mga ito. Wala akong kilalang Exclusive na tumutol sa pagiging makatwiran ng aking mga pananalita tungkol sa III Juan 9, 10. Isang taga-California ang sumulat sa akin at ipinilit ang pagkakaisa ng mga kapulungan. Nang hingan siya ng patunay mula sa Kasulatan, ang sinipi lamang niya ay ang I Corinto 11:16 at iba pang talata na nagsasalita tungkol sa pagiging marami ng mga kapulungan.

Sa kabilang dako, may mga nakatutuwang patotoo tungkol sa pakinabang ng munting aklat. Isang liham na dumating sa akin habang inihahanda ko ang ikatlong edisyong ito ay nagsasabi: "'Malaki ang naitulong sa akin ng 'Why I Abandoned Exclusivism.' Tinulungan ako nitong magpasiya kung saan, at kasama nino, nais ng Panginoon na ako'y makipagtipon."

Kaya't napalalakas ang loob na ipadala itong muli, kalakip ang panalangin na gamitin ito ng Diyos sa Kaniyang biyaya upang palayain ang mga minamahal na kapatid na lalaki at babae mula sa kanilang nakagisnang pagkiling, at hanguin sila sa kanilang posisyong hindi ayon sa Kasulatan.

H. P. Barker

I. Ang Aking Sariling Salaysay

Dahil sa aking kapanganakan at pagpapalaki, at dahil sa mainit at walang pagpipigil na pagkamatigas ng paniniwala ng kabataan, maaga akong naging kaanib ng isa sa pinakamahigpit na kapatiran sa Exclusivism (Eksklusibismo). Narinig kong tinuligsa ang mga "open" brethren bilang "isang poso-negro ng kasamaan," "ang pinakamaruming kanal sa Sangkakristiyanuhan," at "isang panggagaya na lalong mapanganib dahil kahawig nito ang tunay."

Tinatanong ako kung bakit ko pa inuulit ang gayong mga hangal at maling pahayag. Ginagawa ko ito sapagkat ang mga iyon mismo ang nagpatibay sa akin sa aking mga pagkiling, at iyon ang uri ng bagay na hanggang ngayon ay bumubulag sa marami, at nag-iingat sa kanila sa hanay ng Exclusivism.

Noong 1908 ay nagkaroon ng isang malaking pagkawasak. Isang pagkakahati, na pinakana ng ilang mapagpasiyang lalaki sa London, ang ipinilit sa mga banal na ayaw nito. Natagpuan ko ang aking sarili na kabilang sa isang maliit na pangkat na tumangging mapilit na gumawa ng mali dahil sa impluwensya ng malaking lungsod. At pagkatapos ay isang tanong ang nagsimulang humingi ng sagot mula sa aking budhi: Kung ang pagkakahating ito ay malinaw na gawa ng laman, paano naman ang mga nauna rito?

Noong una ay ang mga pagkakahati lamang sa gitna ng mga Exclusive ang aking pinagmamalasakitan. Laganap ang pagkabahala tungkol sa bagay na ito, at dumalo ako sa mga kumperensya sa magkabilang panig ng Atlantiko na ang layunin ay pagkasunduin ang mga nagkahiwalay

na pangkat. Ngunit ang mga ayaw bumitaw sa iba't ibang sangay ay kumapit sa kanilang mga posisyon at ginawang imposible ang paghilom ng mga lamat. Makikita natin ang kamay ng Diyos dito, sapagkat kung natuloy ang muling pagsasama, ang bunga sana ay isang bagong pinagsanib na partido, punô ng pagkakampante at kasiyahan sa sarili.

Sa lahat ng kumperensyang dinaluhan ko, inulit ng mga kapatid na nagsalita ang mga lumang paratang laban sa mga "open" brethren at tinuligsa ang tinatawag nilang "Bethesdaism." Ngunit ang mga paratang ng mga Exclusive laban sa isa't isa ay nagsimulang magpaisip sa akin kung, sa kabila ng lahat, may matibay bang batayan ang kanilang mga paratang laban sa mga "Open" brethren. Ipinasiya kong magsiyasat, at gawin ang aking paghahanap sa katotohanan nang masinsin at lubusan hangga't maaari.

Tiyak na sapat na ang mga Kasulatan upang patnubayan tayo sa tamang daan. Na ang isang posisyon ay mauunawaan lamang at magkakaroon ng mga tagasunod sa pamamagitan ng pag-aaral ng mga polyetong isinulat ng mga taong nagkakamali, ay sapat na upang hatulan ito. Ngunit upang saliksikin kung paano nagsimula ang pagkakaiba ng mga "Open" at "Exclusive" brethren, kinailangan kong bumaling sa mga polyetong ito. Agad kong hinarap ang suliranin na nagkakasalungatan ang mga ito kahit sa mga bagay na tungkol sa katotohanan ng pangyayari; hindi ko alam kung alin sa kanila ang paniniwalaan!

Hindi nagtagal ay may nagpakita sa akin ng isang artikulo sa magasing Scripture Truth. Ang editor, ang yumaong si J. T. Mawson, ay naglalakbay mula England

patungong Scotland kasama ang isang batang babae. Pagkalampas sa hangganan ay sinabi niya: "Ngayon ay nasa Scotland na tayo."

Tumingin ang bata sa bintana at nagsabi: "Hindi po, hindi ito Scotland."

"Bakit mo nasabi iyan?" tanong ni G. M.

"Kasi po sa mapa ko, dilaw ang Scotland," sagot niya.

Nabuo sa isip ng bata na dilaw ang Scotland, at nagulat siya nang makitang ang mga bukid nito ay kasinberde at ang mga bulaklak nito ay kasingliwanag ng iba. Idinagdag ng manunulat: "May mga mapa tayo kung saan dilaw ang ating mga kapatid!"

Marahil ang artikulong ito, higit sa alinmang ibang dahilan, ang nagpaluwag sa pagkakahawak ng Exclusivism sa akin. Ipinasiya kong talikuran ang aking maling-kulay na mapa.

Pagkatapos ay napasakamay ko ang History of the Plymouth Brethren ni Neatby. Ang manunulat na ito ay walang pansariling interes na ipinagtatanggol sa usaping pang-iglesia; hindi siya kaugnay ng alinmang sangay ng mga taong isinulat niya ang kasaysayan. Malinaw na sinisikap niyang maging patas at tumpak, sumisipi mula sa mga dokumento ng panahong iyon bilang suporta sa kaniyang mga pahayag. Ang pagbasa ko sa aklat na ito ay nagmulat sa aking mga mata, hindi lamang sa lubos na kababawan ng mga away sa gitna ng mga Exclusive, kundi pati sa mga katotohanan tungkol sa kalagayang lumitaw sa Bristol noong 1848, nang magsimula ang Exclusivism bilang isang sistema.

II. Si G. B. W. Newton

Kaunti lamang, kung mayroon man, ang pagkakaiba ng opinyon tungkol sa pagiging maling-aral ng turo ni G. B. W. Newton. Si G. G. Müller, isa sa mga pinuno sa kapulungan sa "Bethesda," ay nagbuod nito sa pagsasabing kung totoo ang mga aral ni G. N., si Cristo mismo ay mangangailangan sana ng isang Tagapagligtas. Kung ganap na makatarungan ang pahayag na ito ay isang tanong na hindi na natin kailangang alalahanin, sapagkat binawi ni G. N. ang kaniyang turo, at sumulat siya ng isang lubhang mapagsising liham ng pagtatapat tungkol sa kaniyang itinuro.

Masyadong mahaba ang kaniyang liham upang ilagay rito, ngunit ito ang isinulat niya roon:

Dahil sa mga pangyayari kamakailan na nangailangan ng maingat na muling pagsusuri sa buong paksa, naakay ako, gaya ng sinabi ko sa itaas, na makitang malinaw akong nagkamali sa paniniwalang ang Panginoong Jesus ay dumating sa pamamagitan ng kapanganakan sa ilalim ng anumang pagbibilang ng kasalanan o ng mga bunga ng gayong pagbibilang. Nakikita ko na ang mga bungang lubos na salungat sa aral Cristiano ay nakapaloob sa, at makatwirang mahihinuha mula sa, pagkakamaling ito, na ngayon ay hayagan kong itinatakuwil, at nais kong aminin ang aking pagkakamali sa gayong paniniwala at pagtuturo tungkol sa paksang ito; at sa pamamagitan nito ay binabawi ko ang lahat ng aking mga pahayag, nakalimbag man o sa anumang ibang anyo, na kinatatagpuan ng pagkakamaling ito, o ng alinman sa mga bunga nito.

Ang aral na pinag-uusapan ay, sa palagay ko, unang ipinahayag ko sa isang bahagi ng tract na inilathala noong 1835, na isinama sa ikalawang edisyon ng "Christian Witness," noong 1837 o 1838. Hinihiling ko na ituring ito na pagbawi sa mga maling bahagi ng nabanggit na Papel, at hinihiling ko rin na ang anumang pahayag ko, sa mga tala man ng mga Lektyur na isinulat ng iba, o sa anumang sarili kong sulat, na kinatatagpuan ng aral na ito, ay ituring na ngayong binawi, upang hindi na ituring na naglalaman ng aking pananaw, at upang hindi na ipalaganap.

Nais kong ipahayag nang malinaw na pinanghahawakan ko ang kasakdalan ng persona ni Cristo, at ang kalubusan ng Kaniyang iisang hain, bilang mga katotohanang lubhang di-mapag-aalinlanganan, na ang bawat aral at opinyon ay dapat ipailalim sa, at patnubayan ng, mga pangunahing katotohanang ito na saligan; at ang bawat pahayag ko tungkol sa mga kaugnayan ni Cristo, sa aking mga tract man kamakailan, na binawi ko na ngayon, o saanman, ay nais kong lubos na ipailalim sa mga pangunahing katotohanang ito. Nais kong ang bawat pahayag tungkol sa gayong mga pangalawang katotohanan ay mahigpit na bantayan ng mga hangganang ibinibigay ng nabanggit na mga katotohanang saligan.

Hindi ko nais na pahabain ang kasalukuyang pananalita. Nais ko lamang sabihin na malinaw kong pinanghahawakan na kailanman ay walang anuman sa personal, sa kaugnayan, o sa pang-dispensasyong katayuan ni Cristo, na makahahadlang sana sa Kaniyang pagiging, sa anumang sandali ng Kaniyang buhay, ang sakdal at walang dungis na hain, at na wala ni isang

paghihirap, saanman nagmula, ang dumating sa Kaniya, maliban dahil sa iba at alang-alang sa iba.

Ayaw kong ipalagay na ang sinabi ko ngayon ay may layuning pagaanin ang pagkakamaling aking ipinagtapat. Nais kong aminin ito nang lubusan, at aminin ito bilang kasalanan; nais kong ipagtapat ito sa harap ng Diyos at ng Kaniyang Iglesia; at nais kong ito'y ituring na pagpapahayag ng aking malalim at tapat na kalungkutan at pagdadalamhati, lalo na ng mga maaaring napighati o napinsala ng maling pahayag, o ng anumang bungang nagmula roon. Nagtitiwala ako na ang Panginoon ay hindi lamang magpapatawad, kundi sa Kaniyang biyaya ay sasalungatin ang anumang masamang epekto na maaaring idinulot nito kaninuman. B. W. Newton, Plymouth, Nobyembre 26, 1847.

Ang manunulat, na mula sa kaniyang aklat ay kinuha ko ang siping nasa itaas, ay nagsasabi: "Kung itatanong kung bakit hindi natapos ang pagtatalo sa gayon kalubusang pagtatapat at pagbawi, ang sagot ay tiyak na ang mga kalaban ni G. Newton ay huminto nang lumakad sa pag-ibig, kaya't ang mga makalamang impluwensya, gaya ng kapaitan, ambisyon, at diwang makapartido, ang nanaig sa kanila." Idinagdag niya: "Dapat tandaan na ang mapagpakumbabang dokumentong ito ay gawa ng isang kilalang iskolar at teologo. Ipinapakita nito kung paanong ang biyaya ng Diyos ay makapag-iingat laban sa kapalaluan, sa pamamagitan ng pagpapakumbaba ng sarili sa harap ng madla dahil sa isang pagkukulang na nakita ng madla."

III. Ang Kaso ng Exclusivism

Ang ubod ng buong kaso ng Exclusivism ay ito: ang ilang taong nagmula sa pulong sa Plymouth, kung saan kaanib si G. Newton, ay tinanggap sa Bethesda, Bristol. Hindi sinasabing ang mga taong ito ay sumipsip ng mga pagkakamali ni G. N.; ang paratang lamang laban sa kanila ay nanatili sila sa pulong kung saan nagpipira-piraso ng tinapay si G. N. Sila ay "tinanggap" sa Bethesda, at ang mga bumabasa ng pahayag na ito ay napapaisip na mayroong pagtanggap sa isa't isa ang pulong ni G. N. at ang pulong sa Bethesda, at pinahihintulutan ito.

Ano ang mga katotohanan? Dapat tandaan na walang paratang ng maling aral ang kailanman ay iniharap laban kay G. Newton dahil sa anumang sinabi niya sa kapulungan sa Plymouth. Sa mga pag-aaral ng Biblia na mas pribado, na ginanap sa mga bahay ng ilang tao, at pagkatapos ay sa mga tract na nagpapaliwanag, niya inilahad ang kaniyang mga pananaw. Marami sa mga kaanib ang walang kaalam-alam sa nangyayari, at hindi nila alam na itinuturing pala silang kasabwat ng isang gurong may maling aral. Ang ilan sa kanila ay lumipat mula Plymouth patungong Bristol. Hindi ito kaso ng pagpunta-punta, kundi ng tuluyang pag-alis sa isang lungsod patungo sa iba. Kaya ang pagtanggap sa kanila (ayon sa paliwanag ng isang kapatid sa Bethesda) ay isang pagsagip.

Isa sa mga lumipat sa Bristol at tinanggap sa Bethesda ay si Captain Woodfall. Hindi lamang siya hindi naniniwala sa mga pagkakamali ni G. N., kundi hindi rin siya naniniwala na si G. N. mismo ay naniniwala sa mga

iyon! Ipinamigay niya ang mga tract ni G. N. sa mga banal sa Bethesda upang patunayan na hindi pinanghahawakan ni G. N. ang mga aral na ipinaparatang sa kaniya. Pagkalipas ng ilang panahon ay dumalaw si Captain Woodfall sa Plymouth at nagpira-piraso ng tinapay sa pulong ni G. N. Dito lumitaw ang isang bagay na hindi pa napag-iisipan, at sinabihan siya na hindi ito maaaring pahintulutan at sasawayin siya sa harap ng kapulungan kung uulitin niya ito. Dahil dito, siya at ang kaniyang kapatid ay umalis sa pakikisama sa Bethesda. Itinanong: Ano kaya ang gagawin kung hindi umalis si Captain Woodfall, kundi nagpatuloy sa pagpunta sa pulong ni G. N.? Ang sagot ay ititiwalag sana siya sa pakikisama sa Bethesda.

Ang ganitong napakahigpit na disiplina ay ibibigay sana, pansinin, hindi sa isang naniniwala sa mga pagkakamali ni G. N., o pumupunta kung saan itinuturo ang mga iyon, kundi sa isang nagpira-piraso lamang ng tinapay sa isang pulong kung saan naroon ang gurong may maling aral. Tiyak na ang mga kapatid sa Bethesda ay naglagay ng napakabisang harang laban sa pagpasok ng masamang aral sa kanilang gitna. Sila ay kasinsigasig sa usapin ng katotohanan gaya ng sinumang Exclusive, ngunit sinikap nilang kumilos nang walang labis na pagmamadali, at nang walang kawalang-katarungan. Kung gayon, ano na ang halaga ng paratang ni G. Darby na "sadyang kinilala ng Bethesda ang mga lumalapastangan kay Cristo," at ng sinabi ni G. W. Kelly na ang "Open Brethrenism . . . ay itinatag bilang isang samahan sa kawalang-pakialam kung tunay o huwad na Cristo"? Ni bahagya ay walang pagkakahawig sa katotohanan ang alinman sa dalawang pahayag, ngunit ganitong uri ng bagay ang lumalason sa isip ng marami,

at nagdudulot na magkaroon sila ng mga mapa kung saan dilaw ang kulay ng kanilang mga kapatid na lalaki at babae.

Ilang kapatid ang nagkuwento sa akin tungkol sa isang manuskrito na nasa pag-iingat ng yumaong si Dr. Bergin, ng Bristol. Ito ay talaarawan ng isang maka-Diyos na matandang elder sa Bethesda. Limampung taon itong nakatago sa isang mesa, at ibinigay ng balo kay Dr. Bergin. Maingat na itinala ang mga pulong ng mga kapatid, at ang kaniyang mga pahayag, na isinulat ilang oras lamang pagkatapos ng mga pulong, ay tahasang sumasalungat sa ulat ni G. Darby sa mga simpleng bagay tungkol sa mga pangyayari. Alin ang mas mapagkakatiwalaan: ang ulat na ito ng isang naroroon, o ang kay G. Darby, na nakuha mula sa iba?

IV. Ang mga Prinsipyo ng Pagtanggap

Ang mga prinsipyo na ginagamit ng mga kapatid sa Bethesda, at ng mga "Open" brethren sa pangkalahatan, sa pagtanggap sa pakikipag-isa ay malinaw na inilahad sa isang walong-pahinang "Pahayag" (Statement) na napasakamay ko sa panahon ng aking pinakamalalim na pagkabagabag at malaki ang naging bahagi sa pag-aalis sa aking isip ng maling akala na aking pinanghawakan. Noong 1894, isang liham na nilagdaan ng labing-apat na kinatawang kapatid ang inilabas, na naglalaman ng walong talata na nagpapaliwanag sa mga prinsipyo ng pakikisama na pinaniniwalaan nilang ayon sa Kasulatan. Ang unang apat na talata, na may kaugnayan sa usaping ito, ay ang mga sumusunod:

"1. Ang mga karaniwang kilala bilang 'Open' brethren ay naghahangad lamang na panatilihin ang kalayaang gawin ang buong kalooban ng Diyos ayon sa pagkakahayag nito sa mga Kasulatan, at tanggapin ang lahat ng mananampalatayang hindi malinaw na hindi kuwalipikado ayon sa Salita ng Diyos, dahil sa masamang aral o imoral na gawain.

"2. Hindi pinahihintulutan ang pakikipag-isa sa mga kapulungan kung saan pinapayagan ang maling aral ng 'annihilation' (paglipol sa kaluluwa) o iba pang pangunahing pagkakamali. (Akin ang italiko).

"3. Bagaman may mga paratang na may tinanggap na mga taong naniniwala sa gayong mga maling aral, hindi napatunayan ang mga ito nang hingan ng patunay.

"4. Sa kabaligtaran, paminsan-minsan ay may mga pagkakataon (bagaman, salamat sa Diyos, hindi

madalas) na ang mga taong naniniwala sa gayong mga aral ay inalis sa pakikisama."

Matagal nang tinawag sa kanilang kapahingahan ang mga lumagda sa liham na ito. Ngunit noong 1906, ayon sa "Pahayag," ay nagkaroon ng isang Kumperensya sa Bristol upang pag-usapan ang mga bagay na ito.

"Napag-usapan ang tinatawag na 'Liham ng Sampu' (Letter of the Ten), at sinabi ng mga kumakatawan sa Bethesda na may mabubuting dahilan upang hindi bawiin o baguhin ang liham na iyon. Itinuro nila na ang lahat ng lumagda rito ay pumanaw na, at hindi na maaaring tanungin; na ang pahayag ay inilathala nang walang anumang pahintulot mula sa kanila o sa iglesia, at nang walang mga paliwanag na pasalita na kasama nito (akin ang italiko), at na hindi maaaring panagutin ang iglesia sa mga hindi pagkakaunawaan na lumitaw dahil sa pagkilos na iyon; na, kung wastong mauunawaan, walang anuman dito na nanaisin nilang bawiin, ngunit may mga interpretasyon at kahulugang isiningit sa pahayag na hindi nito dala, at hindi kailanman sinadyang dalhin (akin ang italiko); at na bilang isang pahayag ay ginawa lamang ito para sa pagkakataong nagbunsod dito, at, sa ganang Bethesda, ay wala nang bisa mula pa noong Disyembre, 1848, nang ang kakaibang aral na kilala bilang kay G. B. W. Newton ay tiyak na hinatulang lubhang mali sa saligan na walang pakikisama rito, o sa mga nagtataguyod nito, o sa mga nagpapatuloy sa sadyang pakikiugnay rito, ang maaaring tanggapin (akin ang italiko).

"Pagkatapos ay itinanong kung, upang matugunan ang laganap na maling akala sa ilang dako, ay ipaliliwanag ng mga Cristiano sa Bethesda ang kanilang

kasalukuyang posisyon . . . at isang kapatid sa Bethesda ang nagmungkahi na kung makapag-aalis ito ng mga hadlang, maaaring hilingin sa Bethesda . . . na pagtibayin ang pahayag ng labing-apat. Sinang-ayunan ito."

Kaya ang liham na nilagdaan ng labing-apat na kinatawang kapatid, na ang apat na kaugnay na talata ay ibinigay namin, ay pinagtibay ng kapulungan sa Bethesda. Nilagdaan ito para sa kanila ng labing-isa sa kanilang mga pinuno. Lagi kong itinuturing na lubhang hindi makatarungan na ang mga manunulat na Exclusive ay naglulunsad ng kanilang mga pagsalakay sa mga "open" brethren at lubos na binabalewala ang "Liham" ng 1894, at ang "Pahayag" ng 1906.

Ang tanyag na "Liham ng Sampu" ay dapat unawain ayon sa ginawa ng mga lumagda rito. Inunawa ito ng mga Exclusive na nangangahulugang papayagan ang pakikipag-isa sa isang pulong kung saan naroon ang isang gurong may maling aral, basta't ang mga taong nagpupunta-punta ay malusog sa pananampalataya. Wala nang hihigit pang layo sa katotohanan. Hindi dapat magkaroon ng pagpunta-punta. Ang "pagtanggap" ay sinadya bilang pagsagip, at walang pakikipag-isa ang pahihintulutan. Dapat nating kilalanin ang katapatan ng mga kapatid sa Bethesda kapag pinagtitibay nila ito.

Hindi ito ikinasiya ni J. N. Darby at ng kaniyang mga kaibigan. Dapat tanggihan ang Bethesda, at ang lahat ng tumanggap sa sinumang nagmula sa napaka-orthodoxong kapulungang ito ay dapat ding putulin kasama nito. Sa ganitong labis na saloobin, na lubhang lampas sa anumang inisip o iniutos ng Kasulatan, nagsimula ang Exclusivism bilang isang sistema.

Marami sa mga denominasyong Protestante ang nagsimula bilang pagtutol sa isang kasamaan, ngunit ang Exclusivism ay nagsimula noong 1848 bilang isang sistemang hindi ayon sa Kasulatan na itinayo sa maling paglalarawan sa iba.

Kalunus-lunos ang mga sumunod na pag-unlad nito. Sunud-sunod na pagkakahati ang dumurog sa kanilang hanay. Walang saysay na uriin o pangalanan ang iba't ibang sangay, sapagkat may mga bago na nabubuo paminsan-minsan. Ang mga sangay ay pawang magkakaaway, bagaman may mga pagkakataon na dalawa, at kahit tatlo, ang nagsanib. Ngunit hinipan ng Diyos ang pagmamataas ng Exclusivism. Marami ang naligtas mula rito, hindi lamang mga indibidwal, kundi mga kapulungan. Ilang kapulungang "Grant" sa Estados Unidos at Canada, at mga kapulungang "Kelly," "Lowe," at "Stuart" sa Britanya, at ang ilan sa mga kilala bilang "Glanton," ay nagbaba ng kanilang bandila ng sangay at hindi na mga Exclusive. Pinananatili ang banal na paglayo sa masasamang tao at bagay, ngunit tinalikuran na ang exclusivism.

Ang mga kinikilalang pinuno sa iba't ibang pangkat, gaya nina Walter Scott (ng sangay na "Stuart"), W. W. Fereday (ng sangay na "Kelly"), Alfred Mace (ng sangay na "Raven"), Harold St. John (ng sangay na "Lowe"), at John Bloore (ng sangay na "Grant"), nang makita nila kung gaano kapanira sa tunay na pagkakaisa ang sistemang Exclusive, ay pinagkalooban na akayin ang iba sa daang higit na ayon sa Kasulatan. Sa panahon ng pagsulat na ito, dalawa sa mga binanggit ko ang buhay pa, at nagpapatuloy sa kanilang nakatutulong na ministeryo sa mga kapulungan.

Sayang, na ang ibang mga pinuno ay nakaliligtaan ang kanilang dakilang pagkakataon na makamit ang pagpapala ng Mateo 5:9. Napakalaking gantimpala sana ang kanila sa araw na darating kung magpapagal sila upang itaguyod ang pagkakaisa at kapayapaan, sa halip na patibayin ang umiiral na kalagayan ng pagkakahati!

V. Pagsasarili

Inaamin na ngayon ng mas matatalinong Exclusive na walang batayan ang paratang na "Newtonianism" laban sa mga "open" brethren. Kinikilala nila na hindi mapipintasan ang kanilang katatagan sa pananampalataya. Ngunit ipinagmamatuwid nila ang kanilang patuloy na paglayo sa dahilang ang mga "open" na kapulungan ay malaya sa isa't isa, at kaya hindi raw maisasagawa ang disiplina.

Ngayon, ang Kasulatan ay tahimik tungkol sa anumang ugnayan ng mga iglesia sa isa't isa. Wala tayong makitang bakas dito ng anumang organisasyong nag-uugnay sa mga iglesia. Ang iisang Katawan ni Cristo ay hindi binubuo ng mga kapulungan, kundi ng mga indibidwal na kaanib. Isang Kasulatan na nakatulong sa akin tungkol sa bagay na ito ay ang III Juan 10. Itinayo ng mga Exclusive ang kanilang istruktura sa kanilang interpretasyon ng II Juan 10, 11, ngunit kakaunti ang pansin nila sa ibig ipahiwatig ng isa pang talatang ito.

May ilang kapatid na itinaboy mula sa tinatawag pa rin ng apostol na "iglesia" dahil lamang tatanggapin sana nila ang ilan na hindi tinanggap ni Diotrefes. Malinaw na sila'y mabubuting tao, mga mangingibig ng katotohanan. Itiniwalag sila sa "iglesia" sa isang lugar, ngunit nangangahulugan ba ito na ititiwalag din sila sa bawat ibang iglesia? Kung gayon, ang apostol mismo ay kailangang itiwalag saanman. Sasagot siyempre ang mga Exclusive na ang pagtanggap sa mga kapatid na ito ay mangangahulugan ng pagtatakuwil, bilang kapulungan, sa pangkat na nagtaboy sa kanila. Ngunit tinatawag pa rin ito ni Juan na "iglesia," bagaman

walang alinlangang tatanggapin niya ang mga itinaboy mula roon. Hindi pa siya natuturuan ng mga prinsipyo ng Exclusivism!

Ang katotohanan ay tila mayroon, at dapat mayroon, isang antas ng pagsasarili na ginagamit ng bawat kapulungan. Ang bawat iglesia, na binubuo ng lahat ng Cristiano sa isang lugar, ay ang Katawan ni Cristo sa lugar na iyon (I Corinto 12:27) at dapat kumilos nang naaayon. Gaya ng angkop na sinabi ng isang kilalang manunulat:

"Sa pagsasalita tungkol sa mga 'iglesia' sa anyong maramihan tuwing higit sa isang lokal na kapulungan ang tinutukoy, malinaw na ipinahiwatig ng Panginoon na ang bawat kapulungan, na binubuo ng lahat ng mananampalataya sa isang lugar o distrito, ay dapat maging malaya at namamahala sa sarili—isang maliit na larawan ng Iglesia na Kaniyang Katawan. Kung iginalang lamang ang pahiwatig na ito, walang puwang sana para sa mga sekta, para sa mga pambansa at pandaigdigang iglesia, o para sa anumang ideya ng Pagsasanib, o Muling Pagsasanib, ng Sangkakristiyanuhan. At, kapag lumitaw ang pagkakamali sa alinmang kapulungan, may kapangyarihan sana ang mga kaanib nito na agad itaboy ang mga bulaang guro, gaya ng nakaugalian ng mga lokal na iglesia noong pinakaunang mga araw ng Cristianismo. Walang panghihimasok sana mula sa ibang nahawang iglesia. . . . Sino ang makalilingon sa kasaysayan ng nakaraan nang hindi napapansin ang maraming kapahamakang dulot ng iisang paglihis na ito mula sa Banal na huwaran!"

Isang madalas na idinadahilan laban sa pagsasarili ng mga kapulungan ay na nagiging imposible raw ang disiplina. Ipinapaalala sa atin na ang tinalian sa lupa ay tinalian sa langit, at kaya ang bawat pagtatali ng alinmang kapulungan ay dapat pagtibayin ng bawat iba. Sapat nang sagot dito na ituro na walang pulong na Exclusive na kumikilala sa disiplina ng bawat kapulungan, kundi sa ilan lamang. Pumipili sila ayon sa kanilang gusto. Hindi rin nila binibigyan ng parehong halaga ang "pagkakalag" gaya ng "pagtatali." Walang lugar sa kanilang sistema ang sama-samang pagpapatawad. Pandaigdigang pagkakahati ang bunga.

Anong uri ng pagsasarili ang hihigit pang sama kaysa sa mga pederasyon ng mga pulong, na bawat pederasyon ay lubos na hiwalay sa lahat ng iba? Ito mismo ang kalagayang lumitaw. Upang ipakita kung paano ito nakaaapekto sa disiplina—maaaring banggitin ang isang kaso kamakailan.

Isang lalaki ang inalis sa isang "open" na pulong sa isang bansa sa silangang Europa dahil sa malubhang kasamaan. Siyempre, walang ibang "open" na pulong ang tumanggap sa kaniya. Ngunit pumunta siya sa isang pulong na Exclusive, kung saan, nang walang pagsisiyasat, tinanggap siya kapwa sa pakikisama at bilang tagapangaral. Sa ganitong gawain humahantong ang pagbuo ng mga pangkat, o ng mga hiwalay na samahan ng mga kapulungan.

Ang katotohanang "may isang katawan" ay halos walang kinalaman dito. Sapagkat ang kinalalagyan ng dakilang katotohanang ito sa Kasulatan ay nagpapakita na ito ay sinadyang maging isang makapangyarihang puwersang espirituwal sa halip na pang-organisasyon ng iglesia. Sa

katunayan, halos hindi natin mahihinuha sa Bagong Tipan na ang pagkakaroon ng "isang katawan" (sa diwa ng Efe. 4:4) ay dahilan upang magtipon ang mga Cristiano sa kapulungan. Ang katotohanan ng iisang Katawan ay dahilan upang tayo ay:

(1) Huwag mag-isip tungkol sa ating sarili nang higit sa nararapat, kundi nang may katinuan (Roma 12:3-5).

(2) Iwaksi ang pagsisinungaling, at magsalita ang bawat isa ng katotohanan sa kaniyang kapuwa (Efe. 4:25). Sana ang mga naninirang-puri sa kanilang mga kapatid ay nasa "saligan ng iisang Katawan" sa kanilang mga kaluluwa. Kung gayon ay titigil na ang kanilang maling paglalarawan sa iba!

(3) Hayaang maghari sa ating mga puso ang kapayapaan ni Cristo (Col. 3:15, R. V.).

(4) Tuparin ang paglilingkod na ipinagkatiwala sa atin bilang mga sangkap ng isang buhay na kabuuan (I Cor. 12:12-20).

(5) Mag-ingat sa isa't isa, makiramay sa mga naghihirap, makigalak sa mga pinararangalan (I Cor. 12:21-27).

Para sa akin, higit kailanman ay mas pinahahalagahan ko ang katotohanan ng iisang Katawan. Para sa akin ito ay isang napakadakilang katotohanan. Nakisama na ako sa mga banal sa dalawampu't anim na bansa at sa mga mananampalataya ng maraming lahi. Naupo na ako sa Hapunan ng Panginoon kasama ang mga campesino ng Andalusia, mga mujik ng Ukraine, mga Tsino, mga Indian, mga Siryo, at iba pa, at ang pagkakaisang umiiral ay matinding tumimo sa aking kaluluwa. Ngunit ang magsalita tungkol sa pagiging "tinipon sa saligan ng iisang Katawan," at gamitin ang dakilang katotohanang

ito upang makamit ang pagkakaisa ng disiplina, ay paglampas sa hangganan ng Kasulatan. Ang gawin itong dahilan sa pagbibigkis ng ilang bilang ng mga pulong, upang bumuo sila ng isang kompederasyon, ay walang iba kundi isang pagbaluktot sa isa sa pinakamahalagang katotohanan ng Cristianismo.

Na ang malalaking samahang panrelihiyon sa ating paligid ay pagtanggi sa katotohanan ng iisang Katawan ay hindi dahilan upang bumuo ng mas maliliit na samahang sumasalungat din dito. Mahusay na nasabi na kapag dalawa o higit pang kapulungan ang nagsanib upang kumilos para sa isang layuning pang-organisasyon ng iglesia, isang sekta ang nabubuo.

Ang pederasyon ng mga kapulungan ay naging panggagaya ni Satanas sa Iisang Katawan mula pa sa napakaagang panahon. Laging masama ang naging bunga nito. Ganoon din ngayon. Sa Nigeria, ayon sa isang manunulat sa World Dominion, may mga 1200 iglesia na hiwalay sa iba't ibang samahang misyonero, ang ilan ay napakasimple at payak. Ngunit, nang magsimulang magsanib, nahati sila sa labinlimang denominasyon. Sa mga bansa ng silangang Europa ay lumitaw ang katulad na hilig. May daan-daang simple at maka-Kasulatang kapulungan, ngunit nahikayat ng mga tagapagtaguyod ng sekta ang marami sa mga ito na magsanib sa mga "union" at "fellowship." Ang iba, salamat sa Diyos, ay tumutol sa hilig na ito, at nananatili sa labas ng mga pangkat na nabuo. Mahirap makita kung saan nagkakaiba ang mga pangkat na ito ng mga kapulungan at ang mga samahang exclusive, maliban na walang ganap na harang sa pakikisama sa pagitan ng mga nasa Silangan. Ang isang kapatid na kabilang sa isang pulong sa isang union ay hindi kinakailangang

hadlangan sa pakikisama sa isang pulong sa ibang pangkat.

Inaamin na sa mga araw ng kaguluhan gaya ng mga ito, ang pagsasagawa ng disiplinang ayon sa Kasulatan ay kung minsan ay may mga kahirapan at kakatwang kaso. Ngunit nakita ko na, bilang pangkalahatang tuntunin, ang disiplina sa gitna ng mga "Open" brethren ay kasimbisa ng sa mga Exclusive. Ang taong inalis sa isang kapulungan, nang may sapat na dahilan, ay nasusumpungan ang sarili sa labas ng lahat, at kung humiling siya ng pakikisama sa ibang lugar ay ibinabalik siya sa kapulungang nagtiwalag sa kaniya, at nagtatanong sa mga kapatid doon. May mga kakatwang kaso, inuulit ko, ngunit ang sinasabi ko ay ang pangkalahatang gawain.

VI. Kanino Lalakad na Kasama

Madalas sabihin na ang mga "Open" brethren ay walang ministeryo maliban sa napakapayak. Ang pahayag na ito ay pangunahing nagmumula sa mga kaanib ng pangkat ni Taylor. Gayunman, ipinahihiwatig nila ito hindi lamang tungkol sa mga "Open" brethren, kundi tungkol sa lahat ng iba pang sangay ng mga Exclusive. Ipinagmamalaki nila na sila lamang ang may "buhay na ministeryo." Ngunit kapag sinuri ang mga sulat ng kanilang mga pinuno, lalo na ang mga tomo ng "Readings" na sunud-sunod na lumalabas, nakapagtataka ang mga kababawang ipinapasa bilang "ministeryo." Mahirap makahanap ng katulad ng gayong kakatwang pagpapaliwanag ng Kasulatan!

Dapat tandaan na ang gawaing pang-ebanghelyo ng mga "Open" brethren ay nagdala ng maraming kabataan at iba pa sa kanilang hanay, at tama lamang na bigyan sila ng angkop na ministeryo. Kaya marami rito ay payak. Ngunit sa mga Kumperensya at iba pang pagkakataon ay may ministeryong ibinibigay na di-kukulangin sa anumang nakilala ko sa gitna ng mga Exclusive. Hindi mainam na bumanggit ng mga pangalan, ngunit may ilan sa mga "open" brethren na nais kong pasalamatan dahil sa kanilang nakatutulong na pagtuturo. Tunay kong masasabi na natuto ako sa kanila na basahin ang mga Kasulatan nang may mas matalas na pagkilala. Mahirap makahanap saanman ng mas may-kaloob at mas tapat na mga guro ng Salita kaysa sa gitna ng mga "open" brethren, mga lalaking ang mapagbiyayang ministeryo ay nakatutulong sa libu-libo. Tiyak ako na hindi totoo ang pangungutya ng mga Exclusive.

Sinasabi rin na kakaunti ang tunay na pagsamba sa mga "open" na pulong, na kahit sa pagpipira-piraso ng tinapay ay mas marami ang pasasalamat kaysa pagsamba, at na marami ang tila hindi umaabot sa mas mataas na kaisipan kaysa sa pagkaligtas at pagkapagpala nila sa pamamagitan ng kamatayan ni Cristo.

Ngunit ipagpalagay nating totoo ito, ano ang sukatang inilagay sa harap natin sa Bagong Tipan? Sa mga araw ng laganap na pagtalikod, ano ang dapat gumabay sa atin? Anong paglalarawan ang ibinigay tungkol sa mga taong dapat nating kasamang lumakad? Dapat ba nating hanapin ang mga may "natatanging ministeryo" o ang mga nakauunawa sa pagsamba?

Hindi; inuutusan tayong sundin ang mga bagay na may kahusayang espirituwal kasama ng "nangagsisitawag sa Panginoon mula sa pusong malinis." (II Tim. 2:22). Saanman ako makatagpo ng mga taong tumatawag sa Panginoon mula sa pusong malinis, ibig sabihin, nang may payak na layunin, dapat kong sundin kasama nila ang mga bagay na binanggit. Ang dapat kong itanong ay hindi tungkol sa kanilang ministeryo o kanilang pagsamba, kundi tungkol sa kanilang pagkataong espirituwal. Hindi ako dapat makiisa sa kanila upang bumuo ng isang samahang pang-iglesia, malaki man o maliit, kundi sa pagsunod sa katuwiran, pananampalataya, pag-ibig, at kapayapaan. Napakasimple at napakaganda!

Lubhang binibigyang-diin ng mga Exclusive ang talatang ito, ngunit ang sa wakas ay nakatulong upang palayain ako mula sa kanilang sistema ay ang katiyakan na hindi nila sinusunod ang mga bagay na binanggit. Hindi

katuwiran ang patuloy na magparatang sa iba ng mga bagay na napatunayang mali. Hindi pagsunod sa pananampalataya, kapag may lumitaw na suliranin sa iglesia, na kunin ang mga bagay sa sarili nating kamay at humiwalay sa lahat ng hindi sumasang-ayon sa ating mga pasiya, sa halip na humingi ng karunungan at tulong sa Diyos, at magtiwala sa Kaniya. Tungkol sa pag-ibig, inuutusan tayong "sa pagiibig sa mga kapatid ay mangagibigan kayo ng buong pagmamahal sa isa't isa" (Roma 12:10). Kabaligtaran nito ang maging handang maniwala sa pinakamasama tungkol sa ating mga kapatid na lalaki at babae, ang tumangging kilalanin sila sa anumang paraan, at lampasan pa sila sa kalye nang hindi man lamang sinusulyapan. Salamat sa Diyos, hindi ganito ang lahat ng Exclusive, kundi malaya sila sa di-Cristianong pagkapanatiko na nasa likod ng gayong saloobin. Magalang sila at handang makipag-usap sa amin tungkol sa mga bagay ng Diyos. Malinaw na hindi pagsunod sa kapayapaan ang panghawakan ang mga prinsipyong nagbubunga ng alitan at pagkakahati.

Nang mapagtanto ko ito, ipinasiya kong hanapin ang mga Cristianong tumatawag sa Panginoon mula sa pusong malinis, na makakasama ko sa pagsunod sa apat na mabubuti at kanais-nais na bagay na ito. Salamat sa Diyos, hindi kailangang lumayo upang matagpuan sila.

Nitong mga nakaraang taon, naging paboritong paraan ng mga Exclusive na tagasunod ni Taylor ang ilapat ang Mga Bilang 19:15 sa mga "open" na kapatid na lalaki at babae, na ipinahihiwatig na sila ay gaya ng sisidlang walang takip, bukas sa karumihan, at kaya marumi. Tiyak na ang karumihan ay isang bagay na dapat nating bantayan. Ngunit ang takip na mag-iingat sa atin laban dito ay hindi isang tuntuning pang-iglesia na gawa ng

tao, kundi ang pagkamalay sa banal na presensya ng Diyos. Nagbubunga ito ng nararapat na pagtugon at angkop na pag-uugali sa ating bahagi. Ang gumugol ng panahon nang mag-isa kasama Niya sa panalangin at pagsamba, at ang magtipon ng mga sariwang kaisipan tungkol sa Kaniya at sa Kaniyang minamahal na Anak sa pamamagitan ng pagbubulay sa mga Kasulatan, ang paraan upang magkaroon ng takip ang ating kaluluwa na mag-iingat sa atin laban sa karumihan. Sana'y mas kilala ito ng mga Exclusive na binanggit ko! Kung gayon ay lubhang magiging iba ang kanilang asal at saloobin.

Isang kapatid sa isa sa mga pulong na dating Exclusive ang sumulat: "Napakalaking pagbabago ang mangyayari sa bayan ng Panginoon kung bawat isa sa atin ay lubos na mababagabag na maging malinis sa harap ng Panginoon at titigil sa paghahanap ng mga kamalian at pagkukulang sa iba!"

VII. Isang Huling Salita

Hindi nakapagtataka na sinikap ng kaaway na magpasok ng mga mapanirang prinsipyo sa gitna ng mga "open" brethren. Sa anyo ng "Needed Truth" ay nagkaroon ng pagsalakay sa mga katotohanan tungkol sa pagkakabuo at pamamahala ng mga kapulungan. Salamat sa Diyos, halos naglaho na ang kilusang ito, higit sa lahat dahil sa mga alitan sa loob nito.

Ngunit may mga may katulad na diwa na umaangkin para sa kanilang sarili at sa kanilang mga tagasunod (sa pamamagitan ng pagbaluktot at maling pagsipi sa Mateo 18:20) ng natatanging titulong "Mga Mananampalatayang Tinipon sa Pangalan ng Panginoon," at tumatanggi silang makisama sa lahat, gaano man kamaka-Diyos, na hindi pormal na tinanggap sa isa sa kanilang mga pulong. Gayunman, humihina na ang kapangyarihan ng -ismong ito. Marami na ang naligtas mula rito. Nais kong balaan ang aking mga kaibigan na napalaya na mula sa gapos ng sistemang Exclusive, na huwag makipag-ugnay sa huwad na panggagayang ito, na kahawig ng pagkakamali ng mga nasa Corinto na umangkin sa Pangalan ni Cristo sa paraang eksklusibo (I Corinto 1:12), kaya't ginawa nilang tunay na mga makasekta ang kanilang sarili.

Si Dr. T. Neatby (ama ng mananalaysay) ay isang nangungunang kapatid sa gitna ng mga Exclusive na "Kelly." Noong 1887, nang makita niyang hindi maipagtatanggol ang kaniyang posisyon, iniwan niya sila, at nakisama sa mga "open" na kapulungan hanggang sa kaniyang kamatayan noong 1911. Tungkol sa kaniyang mga araw bilang Exclusive, sinabi niya:

"Noong 1884 ay sumulat ako ng isang papel kung saan inangkin ko para sa mga kasama kong sumasamba na sila lamang ang 'tinipon sa pangalan ng Panginoong Jesus.' Anong pagkamakalaman na gaya ng sa Corinto! Pagkalipas ng dalawang taon ay hayagan kong ipinagtapat ang aking malubhang pagkakamali." (Para sa mas buong pagtalakay sa bagay na ito, maaari ko bang ituro sa mambabasa ang aking polyetong In My Name, na inilathala ng Loizeaux Bros. Inc., New York).

Ngunit hindi ako nananabik na hikayatin ang mga tao na maging "open brethren," kundi ang nais ko lamang ay talikuran ang lahat ng humahadlang sa ating pagiging mga Cristiano ayon sa huwaran ng Bagong Tipan—mga Cristiano lamang, at wala nang iba pa. Bakit hindi tayo tumalikod sa mga pagtatalo ng nakaraan at iabot ang kamay ng pakikisama sa isa't isa, na nagpapatawad sa isa't isa sa nakaraan gaya ng iniuutos sa atin sa Efeso 4:32?

Minsan ay itinaas ng isang guro sa harap ng kaniyang klase ang isang malaking puting papel na may maliit na itim na tuldok. Tinanong niya ang mga batang lalaki: "Ano ang nakikita ninyo?" Wala ni isa ang nagsabing "Isang malaking puting papel." Lahat sila ay sumagot: "Isang itim na tuldok."

Ganiyan ang mga Exclusive. Binabalewala nila ang lahat ng puti sa mga taong malamig nilang nilalayuan: ang kanilang katapatan sa Persona ni Cristo, ang kanilang matibay na pagkapit sa mga dakilang katotohanan ng Cristianismo, ang kanilang sigasig sa pangangaral ng mabuting balita, ang dami nilang nasa gawaing misyonero sa buong mundo, at ang kanilang tapat at mapagsakripisyong mga pagpapagal. Hindi binabanggit

ng mga Exclusive ang mga bagay na ito. Ang tanging nakikita nila ay isang itim na tuldok.

O kaya, hayaang ang puti ay kumatawan sa lahat ng pinanghahawakan natin nang magkasama, ang malawak na sakop ng katotohanan na wala ni bahid ng pagkakaiba ng paniniwala sa pagitan natin. Hayaang ang itim na tuldok ay kumatawan sa iilang bagay, na wala ni isa man ang pangunahing doktrina, na maaaring hindi tayo magkasundo. Ituturing ba nating walang puting papel? Ito ang ginagawa ng Exclusivism. Ang lahat ng kay Cristo sa mga taong nilayuan nila ay walang halaga sa kanila; isang itim na tuldok lamang ang kanilang nakikita, na nasa sarili nilang mga mata sa halip na nasa mga pinupuna at hinahatulan nila.

Hindi ba't ganitong mga tao ang nasa isip ng Panginoon nang Kaniyang itanong: "At bakit mo tinitingnan ang puwing (isang butil ng alikabok) na nasa mata ng iyong kapatid, datapuwa't hindi mo pinupuna ang tahilan (isang malaking piraso ng kahoy) na nasa iyong sariling mata?" (Mat. 7:3).

Hindi naman sa nilalabag ng mga Exclusive ang kanilang mga prinsipyo sa ganitong pagkilos. Ang kanilang mga prinsipyo mismo ang nagtutulak sa kanila na gawin ito. Malayo sa pagiging "banal na mga prinsipyo," ang mga ito ay mga prinsipyong, kung hahatulan ayon sa kanilang bunga, ay hindi talaga mula sa Diyos. Mabuti sana kung tayong lahat ay magsalita nang mas kaunti tungkol sa "pagsunod sa banal na mga prinsipyo" at magbigay ng higit na pansin, gaya ni Pablo, sa "pagtupad ng mga utos ng Dios" (I Corinto 7:19). Sa I Juan 2:3 ay mababasa natin, hindi "dito natin nalalaman na siya'y ating nakikilala, kung sinusunod natin ang

banal na mga prinsipyo," kundi "dito natin nalalaman na siya'y ating nakikilala, kung tinutupad natin ang kaniyang mga utos." Maaaring napakalabo ng mga prinsipyo; ang mga utos ay tiyak.

Isipin ang malungkot na bunga na kinahahantungan ng pagsunod sa mga prinsipyong Exclusive. Habang sinasalanta ng Modernismo ang mga denominasyon, habang laganap sa lahat ng dako ang pagkamakamundo at ang baliw na paghahabol sa kalayawan, habang lumalaki ang pagkainip sa anumang uri ng pagpipigil, tayong mga Cristianong nakakikilala sa Panginoon at may malaking sukat ng katotohanan ay nagkakahati-hati at nagkakawatak-watak. Ito ay isang tunay na trahedya.

Gaya ng iminungkahi ng isang manunulat kamakailan, ang ating katayuan bilang mga anak ng Diyos at mga mensahero ni Cristo sa isang mundong lumalala ang paganong kadiliman, kahit sa mga lupaing dati'y iginagalang ang Cristianismo, ay dapat magbuklod sa atin. Malakas na sumisigaw ang eskandalo ng ating mga pagkakahati, at ang kalagayan ng mga bagay sa ating paligid ay isang matibay na pakiusap para sa pagkakaisa.

Gayunman, sa ilalim ng lahat ng ito, wala bang pag-ibig sa isa't isa? Kung dumating ang pag-uusig, at ang isang "open" na kapatid at isang "exclusive" ay magkasama sa isang selda ng bilangguan, patuloy bang titingnan nang may hinala ng isa ang isa? Hindi ba sila magkakaroon ng matamis at banal na pakikisama?

Noong digmaang pandaigdig nitong mga nakaraang taon ay may masasayang halimbawa ng pakikisama sa panalangin at paglilingkod sa pagitan ng mga kabataang lalaki mula sa mga "open" at Exclusive na pulong, na

pinagsama dahil sa sapilitan, lalo na sa mga lalaking nasa mga N. C. C. company. Kailangan pa ba nating hintayin ang pag-uusig, o ang isang mas mabangis na digmaan, upang gawing permanente ito? Hindi ba natin dapat hayaang ang pagkilos ng "mapalad na pag-asang" iyon ang maglapit sa atin sa isa't isa? Ang pang-ukol sa Colosas 1:5 ay nagsasaad ng dahilan. Nagsasalita si Pablo tungkol sa "pagibig na inyong taglay sa lahat ng mga banal, dahil sa pag-asa" (R. V.).

Kapag dumating Siya na ating hinihintay, masusumpungan ba Niya tayo na gaya ng mga alipin sa Lucas 12:37 at 43, o gaya ng palaaway sa talata 45? "Pagsikapan ninyo na kayo'y MASUMPUNGAN niya (1) sa kapayapaan, (2) na walang dungis, (3) at walang kapintasan" (II Pedro 3:14). Sa simula ang pangunahing diin ay sa kalinisan (Santiago 3:17), sapagkat ang Santiago ay marahil ang pinakaunang Sulat. Ngunit ang II Pedro, isa sa mga huli, at isinulat para sa mga huling panahon, ay inuuna ang kapayapaan. Hindi ba dapat itong magkaroon ng bigat sa atin?

Ang mga pagkakawatak-watak at mga pagkakahati ay kabaligtaran ng kapayapaan. Gawa ito ng lobo (Juan 10:12) at makalaman ang pinagmulan. Inuutusan tayong layuan ang mga nagdudulot nito (Roma 16:17). At ang mga nagpapanatili nito ay kasingsala ng mga nagpasimula nito. Ang ilan ay handang aminin ang kahihiyan ng pagkakahati, ngunit walang tunay na pagbangon na maaasahan hangga't hindi ipinagtatapat ang kasalanan nito.

Maaaring sabihin ng ilan na ang mga taong nagdudulot ng pagkakahati na salungat sa aral na ating natutuhan ang dapat nating layuan. Totoo; ngunit gaano kasama sa

paningin ng Diyos kapag gumagawa ng walang dahilang pagkakahati nang walang kahit dahilang pagkakaiba sa doktrina! Sa katunayan, gayunman, ang pagkakahating dulot at pinananatili ng mga Exclusive ay salungat sa mahalagang aral ng pagkakaisa ng Katawan ni Cristo.

Labis ba ang umasa at manalangin na marami sa mga nagpapanatili ngayon ng pader ng paghihiwalay at pagkakahati ay maghangad pang makamit ang pagpapala ng Mateo 5:9, at masumpungang nakatayo nang balikat sa balikat kasama ng kanilang mga kapwa mananampalataya laban sa rumaragasang agos ng kasalanan, kawalang-kautusan, at pagkapoot sa Diyos na katangian ng mundo ngayon, at sa pagsisikap na ipahayag ang ebanghelyo hanggang sa mga dulo ng lupa, habang hinihintay ang Tagapagligtas mula sa langit?

Mawawalan ba ng saysay ang panawagan sa aking mga mambabasa na "dinggin ang matuwid"? May dalawang saloobin ng isip na hahadlang sa kanilang pakikinig dito.

Tungkol sa una, isinulat ng yumaong si Dr. Aggrey: "Hindi mo kailanman matatalo ang pagkiling sa pamamagitan ng harapang pagsalakay, sapagkat damdamin lamang ang ugat nito." Ang damdamin, sa anyo ng nakagisnang pagkapit sa ilang pananaw, ilang tao, at maging ilang lugar ng pagtitipon, ay sa maraming kaso sapat na upang gawing manhid ang isang tao sa anumang Kasulatan, o dahilang ayon sa Kasulatan, na iniharap.

Tungkol sa ikalawang saloobin ng isip, isinulat ni Dr. Paley: "May isang prinsipyo na humahadlang sa lahat ng kaalaman, at na tiyak na mag-iingat sa isang tao sa walang hanggang kamangmangan. Ang prinsipyong ito

ay ang paghamak bago pa magsiyasat." Ang prinsipyong ito, higit sa alinmang iba, ang nagsasara sa isip ng mga tao, maging ng mga Cristiano, laban sa pagpasok ng katotohanan.

Kaunti ang pag-asa ko na pakikinggan ang mensahe ng munting aklat na ito ng mga taong ang tingin ay paatras at nakagisnan. Sa mga taong ang mga mata ay nakatingala at nakatingin sa unahan nakatuon ang panawagang ito.

Apendise

Mula nang ipadala namin sa imprenta ang naunang bahagi, nakita namin ang sumusunod na artikulo sa isang magasin sa Britanya, ang Dawn, na nagbibigay ng mga detalye tungkol sa kasalukuyang kalagayan sa gitna ng mga Exclusive na tagasunod ni Taylor. Ang Editor, sa isang panimulang tala, ay nagsasabi: "Mas marami pang kalunus-lunos na detalye ang maibibigay tungkol sa takot at pagmamatuwid sa sarili na madalas ibunga ng gayong pagka-eksklusibo. Ang takot na nabubuo ay kapareho ng nasa pinakamakasektang sekta sa lahat, ang Iglesia ng Roma . . . Nakagugulat malaman, at lubhang nakapagtuturo, na may mga unang Cristiano na nag-akalang tama ang itiwalag ang Apostol Juan (III Juan 9)."

Ang sumulat ng artikulo, si Thos. Durrant, ay tumutukoy sa panahong kaugnay pa siya ng mga Exclusive na tagasunod ni Taylor, at nagsasabi:

Natuwa ako na hindi lumitaw ang usapin ng "Walang Hanggang Anak" (Eternal Son) habang kasama nila ako, bagaman marami akong narinig tungkol dito sa pamamagitan ng mga kamag-anak. Ang pananaw na pinanghawakan ay si Cristo ay Anak sa pagkakatawang-tao ngunit hindi bago noon; ang sinumang ipinipilit ang karaniwang pananaw ay itiniwalag. Ako mismo ay itiniwalag siyam na taon na ang nakararaan (matapos ang 25 taon sa pakikisama) sa pambihirang paratang na "Pagsasalita laban kay Moises," na marahil ang tinutukoy ay ang mga kapatid. Ang tinutulan ko lamang ay ang ilang malubhang kasalanan, at ang katusuhan ng tao sa pagharap sa isang masakit na usapin.

Nais ko munang banggitin ang mas pangkalahatang mga pagkabahala at kahirapan na lumitaw nang mas maaga. Halimbawa, ang pagtigil ng lahat ng gawain sa mga bata, o ng mga Sunday School, na sa tingin ko ay bahagyang dulot ng kakulangan ng kinakailangang debosyon. Dalawang malaking Paaralan ang dating umiiral sa Lungsod na tinitirhan ko; ngunit iba't ibang dahilan ang ibinigay upang hayaan silang mamatay. Pagkatapos ay nagkaroon ng labis na pagkaabala sa mga walang kuwentang bagay, gaya ng kung babasahin ba ang mga Patalastas bago o pagkatapos ng Pulong; at maging ang pagkakasunod-sunod ng paglitaw ng mga ito. Nang dumalaw ako sa isang kapatid sa Oxford, lubhang nagulat ang aking punong-abala nang sabihin ko na para sa akin ay walang malaking usaping nakataya; sapagkat sa buong bansa ay taimtim na pinag-uusapan ang tanong. Nang lumaon, tungkol sa Hapunan ng Panginoon, na iisang Saro lamang ang dapat gamitin; na doon dapat uminom ang lahat gaano man karami, at walang pagbubuhos ng Alak mula sa isang sisidlan tungo sa iba—para sa kaginhawahan ng marami, gaya ng laging ginagawa noon.

Ang pinakamalaki kong kahirapan nitong mga huling taon ay ang pambihirang takot sa mga kapatid na lumaganap, na ang lagim ay hindi maipaliliwanag sa sinumang hindi pa nakaranas nito. Nagsasalita ako tungkol sa mga bagay na walang sinuman sa labas ng nasabing pangkat ng mga kapatid ang may personal na kaalaman, sapagkat ang mga dayuhan ay lubos na hindi pinapapasok sa tinatawag na "Mga Pulong ng Kapulungan" (Assembly Meetings), at, ang mas masama pa, sa "Mga Pulong ng mga Kapatid na Lalaki" (Brothers' Meetings) na nauuna sa mga ito, kung

saan hindi pinapapasok ang lahat ng Kapatid na Babae. Ilang buwan akong nagdusa ng matinding paghihirap ng isip sa mga "Pulong ng mga Kapatid na Lalaki" na ito, sapagkat ang anumang pagkakaiba ng paghatol o paggamit ng budhi ay itinuturing na kasalanan laban sa kapulungan ng Diyos, at ang lahat ng kanilang mga pagkilos, gaano man kahindi-angkop, ay itinuturing na may "Katangiang Pang-kapulungan." Ito ay Pagiging-di-nagkakamali (Infallibility) sa ibang anyo. Siyempre, hindi ko itinatanggi na dapat may wastong pagsasagawa ng disiplina tungkol sa anumang kasalanan o paglapastangan sa Panginoon, sa Kaniyang Bahay.

Ang mga huling pangyayari (hindi ko na isasama ang mga detalyeng mas mabuting hindi ilathala) ay nagmula sa isang napakasakit na usaping pampamilya. Napilitan kaming matuklasan ang (1) malubhang kasalanan at kalupitan; (2) sa kabila ng mga pagtatapat, isang taong pinayuhan ng kaniyang mga kapatid na pabayaan ang kaniyang malinaw na tungkulin; (3) ang pagkakaroon ng isang di-banal na kalakalan; (4) ang pinakamasama sa lahat, pag-iwas at pagtanggi sa mga malinaw na katotohanan; at (5) ang pagdaraos ng isang Pulong pandisiplina ng Kapulungan na sadyang inilihim sa mga pangunahing sangkot, gayong ipinangako ang isang pribadong Pulong ng lahat ng panig kasama ang dalawa o tatlong nakatatandang kapatid ayon sa Kasulatan. Ang "mga kapatid," matapos nilang lubos na guluhin ang buong usapin (sa gayon ay binigo ang lahat ng maka-Diyos na pagsisikap ng mga kaibigang Cristiano na nagdurusa ng sakit at dalamhati, at nakaaalam ng mga katotohanan, na dalhin ito sa tamang wakas), ay naghugas-kamay sa pananagutan sa pamamagitan ng pagtiwalag sa lahat ng sangkot. Sinabihan ako na dapat

kong harapin ang aking mga kapatid tungkol sa I Cor. 6 lamang at huwag banggitin ang humantong dito, at ito ang aking huling masakit na Pulong ng mga kapatid na lalaki, walo ang naroroon. Isang medyo palakaibigan ang sumalubong sa akin sa istasyon, at sinabing sinabi o malinaw na ipinahiwatig na ang sinumang sumang-ayon sa akin ay daranas ng parehong kapalaran. Nanatili lamang ako sa mga katotohanan; at minsan ay sumagot na "iniibig ang mga kapatid," ngunit hindi kinatatakutan ang mga kapatid. Iniwan ako ng lahat hindi dahil may anumang maitututol, kundi dahil sa laganap na takot na ito. Anim na araw pagkatapos ay natanggap ko ang kinatatakutang pormula—"Hindi na kami makalalakad na kasama ni . . . " Ang aking asawa at anak ay sumulat sa diwang Cristiano nang sumunod na linggo, na umaalis sa mga Pulong dahil sa mga di-banal na pagkilos na ito: ngunit sila ay itiniwalag.

Na walang sinumang gagamit ng sariling budhi ay maipaliliwanag lamang ng kakila-kilabot na takot na ito na maputol. Iiwan ka ng iyong pinakamamahal na kaibigan at ang mga kamag-anak ay halos wala nang pakikiugnay. Ang aking kapatid na lalaki (na nakaaalam ng mga katotohanang ito at seryosong nagtanong tungkol sa mga ito sa kaniyang mga kapatid ngunit sa ibang bayan) ay biglang namatay makalipas ang limang taon at dumalo ako sa libing. Ang lahat ay tumayo sa malayo, at dahil nanalangin ako, ayon sa hiling ng kaniyang balo, sa katapusan, sa tabi ng libingan ay isang kapatid (na hindi ko kilala at hindi nakaaalam sa mga katotohanan, sa wari) ang nagbanta sa akin ng Paghatol ng Panginoon.

Sa kabila ng lahat, sinikap kong gawan ng mabuti ang mga kapatid (silang lahat), alam ang paglipat "mula sa

kamatayan tungo sa buhay dahil sa pag-ibig sa mga kapatid," at marami maging sa aking mga dating Pulong ang umamin ng kanilang pagkakamali, ngunit iniwan ang usapin sa kinalalagyan nito. Gayundin, ang ilang hayagang pagbubunyag ay nagdulot ng pag-aalinlangan sa isip ng ilan. Binigyan ako ng Diyos ng kagalakan na hanapin ang pagpapala ng Kaniyang mga nangalat, mangaral ng Ebanghelyo, at kasama ang mga sampung lalaking nananalangin ay nakapagdala ng daan-daan sa maluwalhating mga mensahe tungkol sa Pagdating ng Panginoon sa isang malawak na distrito.

Upang balikan muli ang takot na halos imposibleng ilarawan, walang sinumang mangangahas na tumutol sa anumang usaping iniharap sapagkat malinaw na ipinahihiwatig at hayagang sinasabi na ang sinumang sumuporta ay pakikitunguhan sa parehong paraan. Isang kilalang kaanib ng sarili kong Pulong ang nagsabi na mas kinatatakutan niya ang matiwalag kaysa sa mabilanggo at magpakahirap sa sapilitang paggawa. Ang isa pa, isang manunulat sa kanila, ay tumutukoy dito bilang "parusang kamatayan" ng Cristianismo. Ipinipilit din na ang sinumang pinakitunguhan nang gayon ay hindi karapat-dapat makisama sa anumang pangkat Cristiano. Ang maaaring totoo tungkol sa Iglesia ng Diyos mismo ay inilalapat sa partikular na Pangkat na ito sa lahat ng panahon at sa lahat ng kalagayan, makatatagal man o hindi sa pagsusuri ang kanilang pagkilos.

Napansin ko na napakaraming mayayamang kapatid; kalakip ang bungang ibinababala ng Panginoon; na ang puso ay humihilig kung saan naroon ang kayamanan. Nais kong linawin na napakaraming mahalagang katotohanan sa teorya ang pinanghahawakan; at ang

mga naunang pinuno ay mga taong tapat, na, matapos isuko ang kanilang mga pagkakataon at madalas ang kanilang kayamanan, ay lubhang ginamit ng Diyos. Gayundin, nagkaroon at mayroon akong paggalang sa marami sa kanila ngayon; sa katunayan, mahirap ipaliwanag ang maraming tila nagsasalungatan. Maaari kayang ang katotohanan ay hindi mapanghahawakan sa teorya lamang, kundi dapat itong isagawa; o hindi ka hawak nito? O kaya, sa pagsisikap na iwasan ang isang pangkat ng mga pagkakamali, ay sumisisid naman sa iba?

Ikalawang Apendise

Mula nang ihanda para sa imprenta ang edisyong ito ng "Why I Abandoned Exclusivism," isang munting aklat na pinamagatang "A Grave Danger" ang inilabas ng isang tagapaglathalang "Kelly" sa London, kung saan muling inilimbag (pahina 16) ang isang pahayag ni W. Kelly na nagsasabing ang tinatawag niyang "Open Brethrenism" ay "itinatag bilang isang samahan sa kawalang-pakialam kung tunay o huwad na Cristo." Ipinaaalala nito sa atin ang nabasa namin kamakailan tungkol sa isang aso, na kasama ng kaniyang amo sa paglalakad, na humabol sa isang chipmunk hanggang sa sumuot ito sa isang butas sa pader na masyadong maliit para masundan ng aso. Tumahol nang galit na galit ang aso, hindi lamang noon, kundi sa bawat pagkakataon sa loob ng ilang linggo pagkatapos niyon tuwing matatanaw nito ang butas na iyon. Bakit pa pananatilihin ng ating mga kapwa mananampalataya, na walang pagkakaiba sa doktrina sa atin, ang isang hindi pagkakaunawaan na nangyari isang daang taon na ang nakararaan? Kahit ngayon ay tumatahol pa rin sila nang kasinggalit ng dati sa anumang mungkahi ng pagpapatawaran. Gaano kasakit ito sa puso ng Diyos! Dahil sa mga dakilang bagay na ating hinihintay, inuutusan tayong magsikap na masumpungan, sa pagdating ng Panginoon, sa kapayapaan (Ped. 3:14), gayundin na walang dungis at walang kapintasan. Nauuna ang kapayapaan, ang kabaligtaran ng di-pagkakasundo at pagkakawatak-watak. Hindi ba nag-aalok ang kasalukuyang kalagayan ng isang magandang pagkakataon sa mga pinuno sa lahat ng sangay ng mga kapatid na makamit ang pagpapala ng Mat. 5:9? Ito ay magiging pagpapakita ng

banal na kalikasan, na nagpapatunay na sila'y tunay na tinatawag na "mga anak ng Dios."